

КНИСТЕР ЛИЛИ ЧУДОТО

и трудният граконов
изпит на Хектор

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО И ТРУДНИЯТ
ДРАКОНОВ ИЗПИТ НА
ХЕКТОР

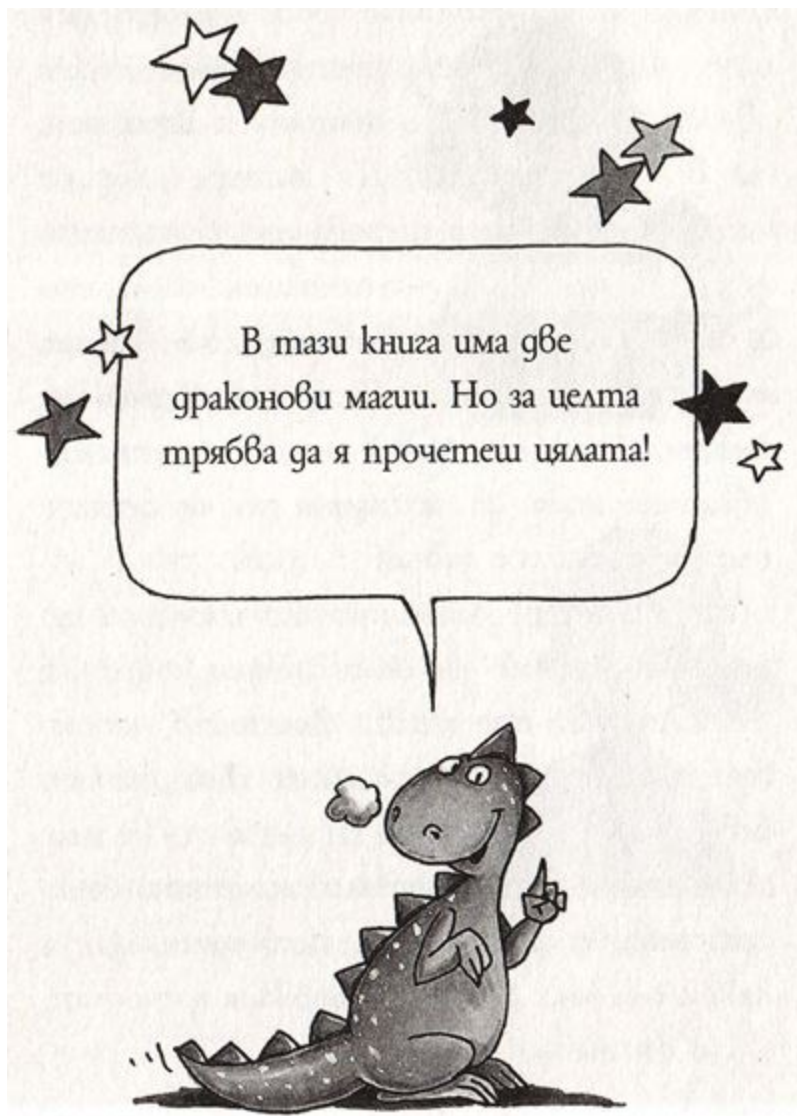
Превод: Марина Михова

chitanka.info

Който познава Хектор, той знае, че малкото летящо драконче е много любопитно и има огромен апетит. Наднорменото му тегло се оказва проблем, когато Хектор трябва да се яви на драконов изпит. Той трябва не само да може да бълва огън, но и да може истински да полети. Разбира се, че Лили ще подкрепи малкия си приятел — пък било то и с някоя магия...

В тази книга има две драконови магии. Но за целта трябва да я прочетеш цялата.

Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу на твоята възраст и прилича на съвсем обикновено дете. Тя е такава, но не съвсем. Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено, а именно — книга с магии!

Една сутрин Лили просто я откри до леглото си. Как ли се е озовала там? Тя няма никаква представа. Знае само, че разсеяната вещица Зурулунда Кноркс по невнимание е забравила книгата си. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически заклинания, дори някои от тях вече е изпробвала.

Но внимавай!

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш погрешно дори една дума, четката ти за зъби ще се превърне във вечерска метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. За по-сигурно Лили не разказа на никого за магическата си книга. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от по-малкия си брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото той е много любопитен и понякога може направо да те ядоса. Въпреки това Лили много си го обича.

Така, сега вече знаеш необходимото и историята може да започне.

ПЪРВА ГЛАВА

Лили беше в стаята си и ровеше из бюрото си. В чекмеджето тя заключваше отбрани съкровища. Това бяха предмети, които беше взимала по време на многото си пътешествия. Това не бяха само сувенири за спомен. Тези предмети бяха безценни, защото с тяхна помощ можеше да се озове отново на местата, откъдето ги беше взела.

Ето това стъкло например, Лили получи от приятелката си Мугул от страната на лилипутите. С помощта на това топче тя можеше да я посети, когато си поиска... А какво миришеше така на кон? Да, това бяха кожените дисаги от Дивия Запад. Бърбънтаун заслужаваше да се посети още веднъж, за да може Лили да се види със смелата Зили Конкарне, или за да пояди... Лили плъзна поглед върху предметите, които бяха толкова много! Например перлите пълни с кислород. Беше ѝ ги подарила Вивиан от Атлантида, за да може Лили да диша и под вода. Лили ги беше използвала и при полета си до Луната. Бяха ѝ помогнали да изживее прекрасно пътешествие извън орбитата на Земята. Лили се замисли.

Когато след минута се откъсна от мечтите си, тя държеше в ръка един зелен нокът. Какво правеше той в чекмеджето на бюрото ѝ? Трябваше ѝ време, за да се сети, че това не беше нокът. Това беше люспа от гърба на Хектор. Лили се усмихна, като си спомни за дракончето Хектор. Той беше пазител на магическата книга и едно време беше помогнал на Лили да премине успешно през изпитателния срок за магьосница и да наследи Зурулунда Кноркс. Това без съмнение беше едно от най-напрегнатите ѝ приключения, въпреки че не ѝ се беше наложило да пътува във времето и пространството. Всичко се беше случило тук в стаята ѝ, в училището и града.

Беше започнало така: Лили се беше сдобила с магическата книга, с помощта на която беше преживяла всичките си приключения. Лили отново затвори очи и се замечта. Колко по-различен щеше да бъде животът ѝ без магическата книга...

Хектор, малкият летящ дракон, ѝ беше дал една люспа от гърба си за спомен.

— В случай, че ти стане мъчно за мен! — беше казал той и беше проронил няколко сълзи.

Този спомен натъжи Лили.

— Не съм виждала Хектор от цяла вечност! — измърмори тя. —
А какво ли е станало със Зурулунда?

Лили отново се взря в зелената люспа.

Хубаво щеше да е отново да посети Хектор и Зурулунда! Сърцето ѝ заби лудо и за малко веднага да направи магическия скок. Тя скочи толкова спонтанно, че бюрото се измести в средата на стаята... но изведнъж се осъзна.

Не съм ги виждала от толкова дълго време, че пътуването ми може да изчака още няколко часа. Досега винаги беше правила магическия скок през нощта. Така щеше да има повече време за посещението си при Хектор, защото мама нямаше да я търси.

Да, но до вечерта имаше толкова много време... Затова Лили реши да разучи магическата книга и да прочете някое и друго заклинание за дракони. Тя я извади изпод леглото си и отвори на буква „д“, като дракон.

*„Ако искаш драконите да танцуват,
магически камбани трябва да се чуват!“*

— Не искам драконите да танцуват — усмихна се Лили. —
Искам само да ги посетя.

Следващото заклинание за дракони също не беше това, което Лили търсеше.

*„Ако драконови сълзи обилно се леят,
овча тор и зеле трябва да се слоят.
Това драконов рев ще пресуши
и от кучешки лай ще се отървеш ти!“*

— Да се надявам, че няма да се наложи да пресушавам сълзите на Хектор. Искам да го видя да се усмихва — каза си Лили.

И другите заклинания бяха също толкова смешни и безполезни. Тогава на Лили ѝ хрумна, че Хектор винаги беше повтарял, че е летящ дракон. Въпреки че не умееше да лети...

Затова тя бързо отвори на ключова дума „летящ дракон“.

*„Ако искаш върху дракон да летиш,
трябва в ядене на метли да победиш.
Но драконите не ядат метли,
затова от летене върху дракон се пази!“*

Лили се усмихна:

— Ще се въздържа от летене върху дракон! Кой яде с удоволствие метли?

Сега ѝ стана ясно, защо Зурулунда не беше подкрепила Хектор в летенето. Е, както и да е!

Лили обичаше Хектор, въпреки че той не можеше да лети много добре.

Тя прибра магическата книга на сигурно място под леглото, защото брат ѝ Леон не трябваше да я вижда. Лили трябваше да си

остане тайна магьосница, затова беше подпряла вратата с облегалката на един стол. Малкият досадник не трябваше да я смущава по време на нейната подготовка за път.

Лили се замисли какво можеше да вземе за Зурулунда и Хектор, които живееха в тъмните и непроходими гори. Нищо не ѝ хрумваше. Затова тя легна на леглото и се замисли. Едва беше затворила очи, и вече си представи кораба на Зурулунда. Да, Зурулунда живееше на стар кораб, който се намирал на една полянка в непроходимата гора. Наблизо нямаше вода, имаше само дървета и много овце и кози. Да живее на кораб в гората можеше да хрумне само на някоя стара магьосница. Лили я обзеха мили чувства, като се сети за приятелката си. Представи си как влиза в уютната кухня. Тя беше пълна с толкова много дребни и шарени джунджурии, че Лили не можеше да си ги спомни всичките. Усмихна се, като си спомни за пералнята, в която плуваха златни рибки, както и за огледалото от Тамбукту, което те правеше да изглеждаш по-хубав, отколкото си. Имаше и кана за чай, която ти напомняше, да не оставяш дълго време чаят да изстива.

Лили реши да вземе една раница за пътуването си. Най-добре щеше да е празна, за да може да си вземе някои неща на връщане.

— Разбира се, само ако Зурулунда е съгласна — каза си Лили.

Тогава се сети за Хектор. Къде ли се е устроил? Може би на фотьойла? Лили се усмихна. Не, най-вероятно щеше да го намери в килера при провизиите. Той е най-лакомото същество, което Лили беше срещала някога.

Лили се сети и за лошия Хиронимус. Дали беше посещавал отново Зурулунда? Той беше заложил всичко, само и само да получи магическата книга на Зурулунда. Тази, която сега принадлежеше на Лили.

Лили беше много горда, че се беше оказала достойна заместничка на Зурулунда. Колко беше хубаво човек да си спомни за отминалите дни...

Лили!

Тя се стресна. Да не беше заспала?

— Трябва да вечеряме. Не чуваш ли, че мама те вика вече за втори път? — чу се гласът на Леон.

Не, Лили не беше чула нищо. Тя отвори сънено очи и се върна в реалността. Не беше в кухнята на Зурулунда, а в собствената ѝ стая и брат ѝ Леон тропаше с все сила по вратата.

— Да не си заспала? Мама е направила любимото ми ядене — наденички — и ни чака!

Лили подскочи. Мама не трябваше да я чака, а и при условие, че тази нощ щеше да се отпрати на път, трябваше да се подкрепи подобаващо. Напрежението при пътуване я караше да огладнява.

— Идвам! — извика тя, махна стола от вратата и изтича с Леон в кухнята. — Мамо, извинявай. Заспала съм.

След това си сложи две наденички в чинията.

Мама се засмя.

— Никога не съм си мислила, че си поспалана. Да не си имала трудни уроци в училище?

— Да, имахме шест часа и след това много домашни — кимна Лили.

Никой не трябваше да знае, че беше ровила часове наред в чекмеджето на бюрото си.

— А съм гладна като дра... не като вълк. — За малко щеше да каже дракон.

Когато мама я погледна изпитателно, Лили поиска кетчупа, за да смени темата.

Мама поклати глава:

— Има само горчица, съжалявам. Кетчупът го изядохте вчера с пържените картофи.

— У, мразя горчица — направи физиономия Леон. — Ще ям наденицата си гола. А и как мирише тази горчица! Не разбирам как хората могат да я ядат и да им харесва.

Лили взе буркана с горчицата и пъкна носа си вътре, за да подуши. От острата миризма ѝ потекоха сълзи. Но въпреки това бръкна с нож в буркана и намаза наденичката си.

— Ако горчицата ти се струва силна, значи ти си слаб! — каза тя триумфално.

После затвори буркана и го прибута възможно най-надалече.

След вечеря Лили побърза да си легне.

— Всичко наред ли е? — попита мама, когато дойде да я целуне за лека нощ.

— Да, всичко е наред — отвърна бързо Лили.

— Добре — каза мама и я погали по челото. — Пожелавам ти лека нощ и сладки сънища.

— Със сигурност ще са сладки — отвърна Лили.

Само ако мама знаеше какво беше замислила Лили за тази нощ...

Сега трябваше да изчака, докато Леон заспеше. Но това можеше да продължи доста дълго време.

— Мамо, жаден съм — се чу след пет минути от съседната стая.

Лили чу как мама му донесе вода от всекидневната. Последва тишина, но за кратко.

— Мамо... — реवेशе Леон. — Нещо странно скърца под леглото ми.

Мама отново отиде в стаята му. Лили се усмихна, защото си представи как мама коленичи и проверява дали няма нещо под леглото на Леон.

След като мама се върна отново във всекидневната, Лили почна да брой до десет. Но още на седем, в коридора се чуха стъпките на Леон.

— Мамо, на прозореца ми има някакво животно.

Лили чу мама да въздиша и да успокоява Леон. Дано това да беше крайт, защото Лили искаше вече да потегля.

Но за жалост Леон беше пълен с идеи. Сега пък пижамата му беше бодлива, а после пък го беше ухапала една муха...

На Лили й се стори цяла вечност, докато най-накрая в стаята на брат й настъпи тишина. После и мама си легна. Най-накрая!

Вече можеше да се подготви за път! Тя се облече, сложи раницата на гръб и тръгна.

— Почакай! — спря се тя в последния момент.

Трябваше да настрои алармата на часовника си, за да не закъснее да се върне. А трябваше да вземе и плюшената мишка, която беше нейният билет за обратния път...

Лили не беше сигурна дали да не вземеше и фенерчето, защото не знаеше дали щеше да се озове в гората през деня или през нощта.

Ох, нямаше време да го търси сега.

— Хектор, идвам! — прошепна тя и притисна драконовата люспа до сърцето си.

Лили знаеше заклинанието за магическия скок наизуст.

ВТОРА ГЛАВА

Лили почувства, че я носи вятърът. Нещо я разтресе, стана ѝ топло, после студено и пак топло. Лили не си спомняше преди пътуването да е траело толкова дълго. След доста време тя отново почувства твърда почва под краката си. Във въздуха се носеше миризма на нещо изгоряло. Странно! При Зурулунда винаги миришеше на чай и лимонена торта.

Лили отвори предпазливо очи. Слънцето грееше, беше ден и не ѝ трябваше фенерче, за да разбере, че не беше попаднала в кораба на Зурулунда.

Веднага забеляза защо миришеше на изгоряло. Посрещна я пламък. Това беше самият Хектор, който бълваше огнени кълба срещу една скала, която беше срещу него. Огънят беше постоянен и не изгасваше. Да не искаше да изпепели всичко наоколо, защото ниските храсти около скалата вече горяха. Хектор беше толкова вгълбен в заниманието си, че дори не забеляза Лили.

— Гръм и мълнии! Дори устните ми се подпалиха! — извика той и се спусна към едно малко поточе, за да охладят устата си.

Цшшш... се чу при охлаждането на устните му. Той все още не беше забелязал учудената Лили. Тя се дивеше на спокойната обстановка в тази долина. Започна да оглежда наоколо, защото искаше да се ориентира къде беше попаднала. Виждаше се равнина с малки храсти и ниски дървета. На хоризонта се забелязваше гора, зад която имаше скали. Лили притаи дъх, защото на върха на тези скали се издигаше тъмен и страховит замък.

Докато Лили се възхищаваше на крепостта, усети огън и един кичур от косата ѝ пламна. Веднага замириша на изгоряла коса. Лили извика толкова силно, че Хектор се стресна и глътна огненото си кълбо. Започна да кашля неудържимо. От ноздрите му излизаха малки кълба пушек. Изведнъж се успокои.

— Лили? — попита той с ококорени очи. — Лили — супер магьосницата? Но, как...?

— Хектор, моето мило драконче — извика Лили и забрави за изгорелите коси.

Тя се успокои и подхвърли Хектор във въздуха като го прегърна силно.

Едва сега Хектор беше убеден кой стоеше пред него.

— Лили, Лили, Лили! — повтаряше непрекъснато той и се опитваше да я прегърне с малките си ръчички. — Как се озова тук? И защо?

— Забравил ли си вече? — попита го Лили.

— Нали като се сбогувахме миналия път, ти ми даде една люспа от гърба ти. Затова без проблеми магьосница като мен успя да дойде при теб.

— Ехе! — извика радостно Хектор и един пламък излезе от носа му.

Той искаше да каже още нещо, но Лили беше толкова развълнувана, че не го остави да говори.

— Къде е Зурулунда? — попита задъхано тя. — Къде е корабът? Старата магьосница добре ли е? Още ли прави толкова вкусни сладкиши? Все още ли има толкова много животни...

Лили се спря за секунда и двамата с Хектор се засмяха. Как можеше той да ѝ отговори на толкова много въпроси, когато тя не му даваше думата? Те легнаха на тревата между храстите и Хектор започна да разказва.

— Зурулунда е на мнение, че след триста години, посветени на магиите, аз трябва да издържа големия драконов изпит. Който има такъв лиценз, има право да лети. Лицензът за бълване на огън също може да се вземе чрез този изпит. Така е в днешно време, за всичко ти трябва лиценз и документ. Навсякъде в гората са се навъдили полицаи, които следят, да не би да летиш на черно, или да не бълваш огън незаконно. Ако бълваш огън незаконно, има специално проклетие, с което огънят в корема ти загасва завинаги. А да летиш без лиценз, или без метла или парашут, е позволено само на насекомите и птиците. Защото има опасност, ако паднеш, да нараниш други животни, хора

или магьосници... — Хектор се изсмя. — Как така ще паднеш при летене? Що за модерни правила са това? И цялата тази бумащина...

Лили също се усмихна, защото много добре си спомняше как Хектор на няколко пъти беше падал, докато летеше.

— И затова сега тренираш бълване на огън? — попита Лили, която не беше наясно в какво се състоеше изпита.

— Да, само който издържи изпита за бълване на огън, ще има право да се яви на изпит за летене.

На Лили започна лека-полека да ѝ се изяснява положението и кимна с глава.

— Тренирам бълване на огън, защото искам да съм най-добрият в тази категория — обясни ѝ Хектор. — В летенето няма да съм толкова добър — добави тихо той.

— Знам — засмя се добродушно Лили. — Заради коремчето ти. В него няма май само огън.

— Не започвай и ти сега — оплака се Хектор. — Достатъчно ми е, че Зурулунда непрекъснато ми го натяква.

— Имаш право — каза Лили и го погали. — Кога и къде ще се проведе този изпит? — попита тя, за да смени темата.

Хектор посочи с глава към замъка и измърмори:

— След малко.

Лили ококори очи:

— В замъка ли? И аз ще дойда!

— Не може — отвърна тъжно Хектор.

— Защо да не може. Ще те подкрепям, все едно съм ти треньор — извика радостно Лили.

— Защо мислиш, че Зурулунда не е тук?! — въздъхна Хектор. — На този изпит е забранено присъствието на магьосници. Иначе те могат да омагьосат кандидатите и резултатите няма да са реални.

— Но със сигурност е разрешено да стискаш палци на някого?

— Не и вътре в замъка. Има строг режим за достъп. Зурулунда също трябваше да се примири с това, въпреки че не ѝ беше лесно. Трябваше да ѝ обещава, че ще дам всичко от себе си, за да не я изложат. Всички в гората знаят, че аз съм домашният дракон на Зурулунда.

— Разбирам — кимна Лили.

Очите на Хектор се бяха насълзили.

— Изглежда доста си се притеснил? — каза тя.

Хектор кимна и въздъхна.

— И ти мислиш, че няма никаква възможност да те придружа незабелязано?

Хектор поклати тъжно глава.

— Навсякъде има охрана и са много строги.

— Сега искам да ми разкажеш как ще протече този изпит — каза Лили, като имаше едно наум.

Тогава Хектор ѝ разказа всичко, което знаеше. Всеки трябваше да се справи успешно с шест задачи, за да бъде допуснат до изпита за летене и така нататък.

Лили го изслуша внимателно.

— Мисля, че трябва да тръгна — каза Хектор със свито сърце.
— Изпитът ме чака.

— Ще те чакам тук и ти стискам палци. Знаем, че ще се справиш — окуражи го Лили.

Хектор избълва пробно за последен път огън и се запъти към замъка. Лили го проследи с поглед. Като видя как драконът на всеки десет крачки се мъчеше да полети, сбърчи чело. Що за подскоци бяха

това? Да не би Хектор все още да не може да лети? Лили въздъхна. Май трябваше да се намеси.

Когато пристигна в замъка, Хектор беше посрещнат от двама стражари. Те стояха върху каменния зид и го гледаха отвисоко.

— Влизай, ако не водиш и някоя магьосница със себе си — изръмжа единият.

— Ти, малчо такъв, да не би да идваш за големия драконов изпит? Ха, ха, ха... — изсмя се вторият пазач.

— Навреме си. Изпитът ще започне всеки момент — каза другият.

— Или може би ти не си участник, а просто стръвта за изпита по надушване.

— Ха, ха, ха... — изсмяха се и двамата.

— Аз съм истински летящ дракон — убеди ги Хектор и подскочи във въздуха, като избълва огън.

— Ухааа... — не можеха да спрат да се хият двамата пазачи.

Хектор се промъкна през портата и се направи, че не забелязва подигравките.

— Ще им секне смехът — каза ядосано той, като от ушите му излязоха кълба дим.

Лили наблюдаваше сцената отдалече.

— Почакайте само! — прошепна тя.

Ядът ѝ даде кураж да последва Хектор в замъка. Трябваше да е до малкия си приятел!

— Тук могат да влизат само дракони — се чува гласовете на двамата стражи.

— Не мога ли само да погледам? — отвърна самоуверено Лили.

— Да не би да си глуха. Нали ти казахме, че могат да влизат само дракони — изрева единият пазач.

— Да не би драконите да ги е страх от мен? — отвърна Лили.

— Да не би да нямаш уши? Изчезвай или ще ти се случи нещо — заплаши я и вторият пазач.

— Мен ме покани госпожа дракон Малцан — каза твърдо Лили.

— Не познавам такава госпожа. Тук няма дракон с такова име.

— Значи не си чел и книгата на Джим Кнопф и Лукас — „Машинистът“. Как е възможно това? — отвърна нахално Лили.

— Ще ти дам аз на теб едно четене, нахалница такава! Един пазач трябва да може да пази и ако се наложи да бие! Четенето не е част от моите задължения. А сега се махай!

Лили не се отказа и извика:

— Щом не можеш да четеш, да се надяваме, че поне можеш да се целиш добре. Или това също не е част от твоите задължения, страхливец такъв?

С тези думи Лили много вбеси единия от стражите. Той изтича бесен нагоре по стълбите към вътрешния двор, взе шепа камъни и се върна отново на наблюдателницата. Лили с удоволствие забеляза, че той започна да се цели в нея. Тя започна да подскача насам-натам, а камъните падаха до нея на тревата.

— Благодаря — си каза тя. — Точно това ми трябваше.

Тя се наведе, взе един от камъните, сложи го в джоба си и се върна в гората, където пазачите не можеха да я видят. Взе малко трева и я сложи в раницата си, където беше и плюшената мишка.

— Нека да съм сигурна, че в случай на беда, ще мога да напусна замъка. Ще решавам на момента дали да се озова тук, или направо в моята детска стая.

Триумфално притисна камъка до сърцето си. Той щеше да я отведе направо във вътрешния двор на замъка. Нали камъкът беше взет оттам...

ТРЕТА ГЛАВА

Във вътрешния двор цареше суматоха. Безброй дракони се суетяха насам-натам. Лили бързо се прикри зад едно спящо бебе — дракон, което беше голямо колкото крава. Оттам можеше да се огледа по-добре. Имаше дори щанд за наденички. Леле! Не беше никак чудно, че Хектор беше на опашката. Нямахме какво да се направи! Той си беше доста лаком.

Лили се послуша. Някъде в края на замъка се чува аплодисменти. Прикривайки се умело, тя успя да стигне до това място. Скри се в една ниша в стената. Всички гледаха в друга посока. Това беше дървена сцена, на която се появяваха различни дракони. Лили притаи дъх. Това бяха кандидатите за изпита. Първият на сцената беше един огромен дракон с две глави. Едната глава спеше и хъркаше. Лили се ухили. Личеше си, че беше много спокоен.

Вторият беше червен дракон, приличаше на пожарна кола, а крилете му бяха по-дълги от леглото на Лили вкъщи.

— Ох! — изпъшка Лили. — На Хектор ще му е много трудно.

Номер три и четири бяха два много красиви екземпляра, по-големи от крокодил, с блестящи люспи и крила в цвета на дъгата. Те бяха близнаци и се казваха Либела и Либело. Лили взе леко да се изнервя. Къде се губеше Хектор? Започна да го търси с поглед. Когато отново погледна към сцената, там се бяха качили други два дракона. Един много срамежлив с очила и един, на който Лили истински се възхити. Той беше като от приказките. Изглеждаше много горд, все едно беше спасил стотици принцеси и изял стотици принцове.

Лили се изправи на пръсти. Идваше ли Хектор? Не. Лили въздъхна. На сцената се качи един огромен дракон с три глави, които гледаха наблюдателно във всички посоки. Люспите му бяха като от метал, както и ноктите на краката му. Очите му бяха като цепки и не гледаше никак приятелски. От ноздрите му излизаше дим. Лили така се стресна от този зловец екземпляр, че за малко щеше да пропусне представянето на Хектор. Той се появи доста плахо и се поклони, за да бъде поздравен с ръкопляскане. На сцената се появи дракон със златен високоговорител и обяви:

— Многоуважаема публика!

Лили се изсмя, защото водещият беше много смешен.

— Всичките осем кандидати, които са се записали за турнира, са тук и аз преброих единадесет глави, за които можем да сме сигурни, че са драконови! Надлъж и нашир няма и помен от магьосница! И още нещо е съвсем сигурно: дори и драконите да нямат гащи, със сигурност някои от тях биха ги напълнили от страх, ако ги имаха.

— Всички сме минали по този път преди изпита — извика един дракон от тълпата.

— Ако сте съгласни, можем да започнем с изпита и да не чакаме залеза, както е по правилник — предложи водещият.

Публиката започна да ръкопляска и да вика в хор:

— Да започваме! Да започваме!

— Добре — чу се от високоговорителя. — Надявам се и кандидатите да нямат нищо против?

Десет глави кимнаха. Една спеше.

— Изпитващите съгласни ли са?

Един от тях скочи, защото беше против.

— Ако изпитът започне на дневна светлина, ще трябва да сме много строги при някои от задачите. На дневна светлина е много по-лесно да се целиш с огън в мишена, отколкото през нощта.

— Уууу... — започнаха да викат някои от зрителите, защото не им се чакаше до вечерта.

— Всичко трябва да си остане както си е било — продължи да настоява изпитващият. — Ние не провеждаме в момента изпит за дракончета в детската градина. Ние провеждаме така наречения голям драконов изпит. Иначе да не се казвам Парцифал Упорития — главен изпитващ.

Лили забеляза, че от страх Хектор се беше свил в ъгъла. Всичко беше много строго. Щеше да му е нужна помощ.

— Ах, не бъдете толкова коравосърдечен — каза една добре облечена дама от първия ред и изпърха с мигли към Парцифал Упорития.

Той се изчерви и се помъчи гласът му да звучи малко по-меко:

— Добре, тогава да започнем с ловенето на гевреци. За тази задача дневната светлина не е от значение.

Водещият обяви правилата. Лили слушаше много внимателно от скривалището си. Журито щеше да хвърля гевреци към сцената, като драконите трябваше да ги ловят или с нокти, или с уста, или с края на опашката си, така че те да не паднат на земята.

— Това ще са гевреци, намазани с масло — обяви Парцифал Упорития. — Те са по-тежки и по-хлъзгави.

Хектор поиска думата.

— Да, питайте — каза главният изпитващ.

Хектор се изкашля и попита:

— Ако хванеш масления геврек с уста, може ли да го изядеш?

Лили едва се сдържа да не се изсмее. Това беше типично за Хектор.

— Може да изядете изпитния материал. Ние имаме достатъчно запаси в кухнята — отвърна Парцифал Упорития, без да направи гримаса.

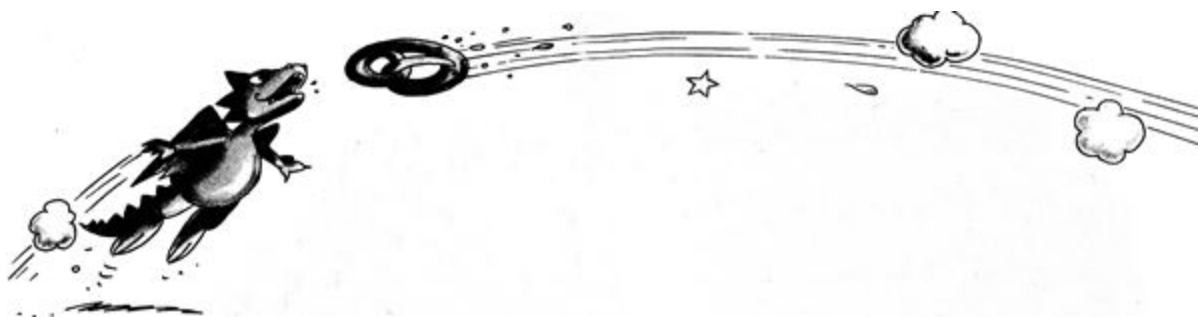
Хектор се потупа по стомаха и Лили разбра, че той ще бъде два пъти по-мотивиран да изпълни задачата.

Чрез гонг водещият обяви началото на изпита.

— Нека изпитът да започне! Моля да освободите сцената и на нея да остане първият, който ще лови гевреци.

Хектор започна да си проправя път. Подскачайки от крак на крак, той отвори широко уста, за да може да захапе вкусния геврек. След миг геврекът полетя, Хектор подскочи и за секунди изяде вкуснотията. Публиката започна да аплодира.

— Това беше прекалено лесно — започна да протестира Парцифал Упорития. — Ние не тестваме лакомници, а летящи дракони! Нека аз да хвърля нов геврек!

Той взе геврек от кошницата, завъртя се и го хвърли към сцената като гюле. Лили притаи дъх. Дали Хектор щеше да се справи? Тя въздъхна, когато видя как Хектор отскочи и на мига излапа геврека. Този път публиката го аплодира още по-силно, така че той засрамено се поклони. Дори Лили започна да ръкопляска силно, като забрави, че беше под прикритие.

После на сцената излезе следващият кандидат. Геврекът хвъркна и той величествено го улови с края на опашката си. Либела и Либело също се справиха без проблеми с тази задача. Но драконът със заспалата глава беше прекалено флегматичен за това изпитание. Геврекът го удари по заспалата глава и той не успя да го улови. Парцифал Упорития беше безпощаден. Този дракон трябваше незабавно да напусне изпита. Сънливкото слезе бавно от сцената, застана в един от ъглите на замъка и продължи да похърква.

Беше ред на триглавия дракон и публиката тръпнеше в очакване. Той бавно зае позиция.

— Чакайте — извика един от младите изпитващи. — Триглавите дракони нямат право да хващат геврека с уста, защото техният шанс е три пъти по-голям от този на другите. Това няма да е честно!

Всички започнаха да шушукат. Но Парцифал Упорития бързо взе думата.

— В нашия правилник не е записано нищо такова. Даже напротив. За всички важат едни и същи правила.

Така триглавият Уругуру също получи правото да избира с какво да хване геврека.

Парцифал Упорития намигна на триглавия дракон. Публиката се възмути. Лили също. Това не беше никак честно. Но очевидно Парцифал Упорития имаше думата и никой нямаше право да възразява. Главният изпитващ сам хвърли геврека. Този път той не го метна като гюлле, а като малка топка направо към изпитвания. Мина много леко и триглавият без усилие хвана геврека с една от главите си.

— Тук има нещо гнило — каза си Лили, докато публиката аплодираше седемте кандидати, които се бяха класирали за следващото ниво на изпита.

— Многоуважаема публика! — чу се водещият. — Продължаваме със следващата дисциплина. Знаете, че всички казват за нас, че миришем. Това е свързано с нашето умение да бълваме огън. Всички дракони на този свят са единни в мнението: един добър дракон не трябва да мирише добре, а добре да надушва!

Отново се чу ръкопляскане.

— Следва задачата за надушване на скрит предмет. Нашата комисия не щади сили и след закуска скри в замъка седем лавандулови стръкчета. След гонга изпитваните дракони трябва да ги подушат и да ги намерят. Моля публиката да не помага на кандидатите! Готови ли сте?

Водещият удари гонга и търсенето започна.

Оле! В този момент Лили осъзна колко опасна за нея беше тази задача. Трябваше да се скрие много добре, за да не бъде открита. Кой знае колко добри бяха сетивните способности на драконите! Може би щяха по-добре да надушат магьосницата, отколкото лавандулата. Какво трябваше да направи? Драконите сведоха глави до пода и започнаха да душат по двора.

Помощ! Къде можеше да се скрие?

Изведнъж ѝ хрумна идея. Това щеше да бъде нейното спасение. Като се прикриваше, тя си проправи път към входа на замъка. Спря се до един кладенец. Оттам се виждаше целта ѝ. Това беше павилионът за наденички.

Какво ли беше намислила?

Използва момента, в който продавачът разпалваше огъня. Огледа се за всеки случай и изтича. Подскочи и се озова направо в кофата с горчицата. Каква гадост! Внимателно се измъкна оттам. Сега дори и да я надушеха, нямаше да я разпознаят нито като човек, нито като магьосница. Много внимателно се скри отново в цепнатината на стената. Очите ѝ сълзяха, защото горчицата беше доста люта. Миришеше толкова силно, че дори и куче нямаше да я разпознае като човек.

След секунди до нея се доближи триглавият дракон. Лили се изпоти от напрежение. Май му харесваше миризмата на горчица, защото той непрекъснато навираше една от трите си глави в цепнатината. Лили не смееше да помръдне. Но изведнъж Уругуру направи отвратена физиономия и започна да киха и с трите си глави. Лили се засмя.

В този момент се чу гонгът.

Ох, беше ѝ се разминало. Лили избърса облекчено горчицата от челото си. От напрежение изобщо не беше разбрала дали Хектор се беше справил със задачата.

— Моля всички кандидати да се качат отново на сцената! — извика водещият от високоговорителя.

Само Уругуру и приказният дракон не успяха да покажат лавандулово стръкче.

— Съжалявам — каза водещият. — Два от драконите не се справиха с тази задача. Много е срамно, че сред тях е триглавият дракон. Той имаше истинска преднина с неговите три носа.

— Спрете! — извика главният изпитващ Парцифал Упорития. — Аз забелязах, че кандидатът Уругуру имаше пристъп на кихане. Трябва да сме честни да му дадем пет минути в повече, за да довърши задачата...

Чу се освиркване от страна на публиката. За втори път този триглав дракон беше привилегирован. Докато Уругуру все пак започна да търси лавандула, приказният дракон напусна сцената с високо вдигната глава. Той знаеше как да губи с достойнство.

Лили беше възмутена, но в същото време беше много радостна, че Хектор се беше справил със задачата.

— Сега всички трябва да се справят със задачата за ядене — обяви водещият.

„Хектор ще се справи с лекота“, помисли си Лили. Но когато разбра какво трябваше да се яде, не беше вече толкова сигурна. Трябваше да се погълне една камара коприва и то без да се пие вода, за да се утоли пожарът в гърлото.

— Горкият Хектор — въздъхна Лили, когато видя колко голяма беше купчината с коприва.

След секунда се чу гонгът.

Хектор пое дълбоко въздух и се втурна смело към копривата, като изцяло се скри в нея. Когато отново се появи, се чу леко оригване. Със сълзи в очите, но много горд, Хектор се беше справил с това изпитание. Лили не трябваше да се притеснява за него. Яденето си

беше ядене, независимо какво ядеш. А това беше най-голямото изкуство, което Хектор владееше.

На Лили ѝ се искаше да извика: „Ти си много смел!“.

Уругуру отново имаше преднина заради трите си глави. Либела имаше проблем с преглъщането на копривата. Тя се разплака и се наложи брат ѝ да я утешава.

Не след дълго отново се чу гласът на водещия.

— Идва ред и на задачата за промъкване. За целта ще имаме нужда от помощта на нашия Отобачидерий.

Когато Отобачидерий се качи на сцената, веднага стана ясно защо той щеше да вземе участие в тази задача. Той имаше уши като грамофони, които можеше да мести насам-натам и да прихване дори и най-малкия шум. Не можеше да му убегне дори най-тихото шептене.

Водещият обясни:

— Отобачидерий ще застане на портата към замъка с гръб към сцената. Кандидатите за изпита трябва да се промъкнат зад него, да поставят един слънчоглед зад гърба му и отново да се върнат на сцената, без Отобачидерий да разбере нещо. Моля зрителите да са много тихи по време на тази задача, за да могат кандидатите да имат равни шансове.

После се чу гонгът.

Либело беше пръв. Той започна безшумно да се промъква през тълпата. Успя да остави един слънчоглед зад гърба на Отобачидерий и да се върне отново безшумно до сцената.

Чу се гонгът, който обяви, че Либело се беше справил със задачата. Публиката си отдъхна и заръкопляска. Много от тях използваша случая да се изкашлят. Някои дишаха дълбоко, защото по време на изпитанието не си бяха поемали дъх.

— Внимание, вторият кандидат!

Пак се чу гонгът.

Срамежливият дракон с очилата се запромъква бързо и безшумно. Той успя да положи цветето, но на връщане беше невнимателен за секунда и удари с опашка камара от консервени кутии, които бяха натрупани до будката с наденички. Чу се тракане и Отобачидерий вдигна ръка по посока на будката.

— Задачата не е изпълнена! — извика Парцифал Упорития.

Публиката взе да негодува, но главният изпитващ беше непреклонен.

— Скъсан е!

Беше ред на Хектор и отново се чу гонгът.

Хектор не избра най-прекия път като драконите преди него. Той мина покрай щанда с напитките и се приближи към Отобачидерий от страни. И тогава се чу леко потракване. Ужас! Отобачидерий отново повдигна ръка и посочи щанда с наденички.

— Извинявайте — извика оттам един дракон. — Но киселите краставички са толкова вкусни, че не можах да се въздържа. Няма да се повтори!

— Това беше фалшива тревога. Нашият кандидат не беше виновен — извика водещият.

— Щом си сигурен, нека да продължи — каза главният изпитващ. — Но сега искам пълна тишина, иначе ще заповядам да изпразнят целия двор.

Лили се засмя, защото се сети за времето, което беше прекарала в детската градина. Там бяха играли на подобна игра.

Чу се гонгът.

— Нека изпитът да продължи!

Хектор носеше слънчогледа като факла. Сложи го безшумно и започна да се връща. Този път избра директния път. Браво! Справи се!

Чу се гонгът. Публиката започна да ръкопляска, а Хектор сияеше.

Лили въздъхна облекчено. При следващия кандидат всичко мина по вода. При Уругуру се чу два пъти алармата и драконът с киселите краставички беше изхвърлен от замъка, въпреки че той се кълнеше, че този път не е ял нищо. Парцифал Упорития не искаше да му повярва. Така Уругуру издържа и тази задача.

Така кандидатите останаха само четирима: Хектор, Уругуру, Либело и червеният дракон. Наред беше задачата за бълване на огън. Точно срещу сцената на стената имаше закрепени факли. Кандидатите трябваше един след друг да ги запалят.

Лили гледаше внимателно. При тази задача нищо не трябваше да се обърква. Нали това беше любимата дисциплина на Хектор! Триглавият дракон веднага възпламени факлите. Това не беше трудно за някой с три глави! Либело също нямаше затруднения. Червеният дракон заради големината си трябваше само да въздъхне и това вече беше възпламенило факлата му. Беше ред на Хектор. Той пое дълбоко въздух. Малкото му коремче се закръгли. След това изкара въздух с всичка сила и от гърлото му блъвна прекрасен огън. Той беше толкова малък! За размера му този огън беше направо огромен, въпреки че сравнен с конкуренцията беше едва забележим. Той не достигна факлата.

— Оооо! — извикаха от публиката.

Хектор направи втори опит и се напрегна толкова много, че Лили си помисли, че очите му ще изскочат. Но колкото и да се стараше, разстоянието беше прекалено голямо за малкото драконче. Той все не успяваше да възпламени факлата.

— Съжалявам, малкото драконче не издържа този изпит! — обяви Парцифал Упорития. — Той просто е много малък.

Публиката започна да вика възмутено, защото условията на изпита не бяха равноправни. Изглежда Хектор беше пленил сърцата на всички.

Водещият също беше объркан.

— Някой има ли предложение? — попита той по високоговорителя.

Тогава сред тълпата се чу гласът на Лили:

— Той заслужава още един шанс!

— Да, още един шанс за малкия дракон — подхвана тълпата, която започна да скандира. — Шанс за Хектор! Шанс за Хектор!

Главният изпитващ Парцифал Упорития запуши уши. Скандирането не стихваше. Тогава той се принуди да каже:

— От мен да мине. Нека да скъсим разстоянието до факлата и нека да опита още веднъж.

Веднага настана тишина.

— Но само още един опит — каза строго Парцифал Упорития.

Той беше наясно, че не трябва да пренебрегва публиката, която и без това не гледаше на него с добро око. „Дори и да издържи този изпит, малкият дракон ще пропадне на задачата с летенето“ — помисли си главният изпитващ.

Лили въздъхна. Беше се получило добре. Понеже този път беше близо, Хектор успя да запали факлата. Публиката ликуваше, но Хектор не. Той застана на пръсти и започна да се оглежда нервно. Да не би да беше разпознал гласа на Лили? Май се лъжеше...

Водещият надигна високоговорителя и обяви:

— Всички кандидати издържаха тази задача и отиваме към следващата. За нея се изисква хитрост, или както казваме ние драконите, добре работещ мозък. Искам да поканя на сцената дракона Дуплекс. Нека да донесат и двата златни съда с вълшебните питиета. Сега ще обясня на всички присъстващи каква е задачата. Всички виждат, че Дуплекс има две глави. Особеното при него е, че едната му глава — пак повтарям, едната глава — винаги казва истината, а другата винаги лъже. Само Дуплекс знае в кой съд каква вълшебна отвара има. Единият съд съдържа синя течност, която дава на нас драконите вечен живот и е много вкусна. В другия също има синя отвара, но тя е горчива и предизвиква разстройство. То е толкова страшно, че всеки дракон се бои от него. Всеки кандидат трябва да изпие една от двете отвари. Но коя е правилната? Всеки има право да зададе на Дуплекс само един въпрос. Той трябва да е толкова интелигентен, че отговорът да го насочи към отварата за дълъг живот.

Парцифал Упорития взе думата.

— Добре ли разбраха всички? Имате право само на един въпрос. Не са позволени повторни въпроси. Правилото е: въпрос, решение и пиене. Разбира се, ако пиете от грешната отвара, ще бъдете скъсани на изпита. После трябва да отидете на някое тихо, отдалечено и спокойно място.

Публиката се засмя.

— Злорадството е най-голямата радост — извика някой. — Но нали този изпит все пак е по желание.

Либело взе думата:

— Аз искам да се откажа от изпита. Ще се пробвам пак догодина.

— Това е позволено — каза главният изпитващ. — Не можем да ви караме насила да се явявате на изпита. Но не мога да обещая, че догодина ще бъде по-лесно.

Водещият каза на високоговорителя:

— Докато един от кандидатите задава въпрос, другите не трябва да присъстват и да слушат. Те ще чакат в мазето на замъка. Кой иска да е пръв?

Лили не повярва на очите си, когато Хектор пожела да е пръв. Как можеше да е толкова сигурен в себе си? Може би не беше разбрал правилата на задачата. А тя беше много сложна!

Другите кандидати бяха изпратени в мазето. Хектор подскочаше нетърпеливо насам-натам по сцената. Като че ли нямаше търпение да започне. Лили се учуди. Дали щеше да успее да зададе правилния въпрос?

— Готов ли си? — попита го главният изпитващ. — Правилно ли разбра задачата? Имаш право само на един въпрос. След това трябва да вземеш решение и да изпиеш отварата.

Хектор се изправи пред Дуплекс, пое дълбоко въздух и се изкашля:

— Готов съм.

Лили почувства бучка в гърлото си, сърцето ѝ биеше като лудо. Какво щеше да направи Хектор?

— Тогава да чуем въпроса — каза Парцифал Упорития настоятелно.

Хектор отново се изкашля. И той имаше буца в гърлото. Беше време. В двора настана тишина, за да може Хектор да се концентрира.

— Моят въпрос към двете глави е: Какво ще отговори другата глава, ако попитам, в кой съд е правилната отвара?

Всички мълчаха, защото не проумяваха какво имаше предвид Хектор с този въпрос. Дали щеше да му помогне да разбере къде е правилната течност. Лили също се замисли. И двете глави знаят къде е правилната отвара. Едната глава винаги лъже, но тя знае, че другата глава ще каже истината. Но понеже винаги лъже, ще посочи на Хектор грешната отвара. Главата, която казва истината знае, че лъжливата глава ще покаже грешния съд. Когато тази глава бъде попитана коя отвара ще посочи лъжливата глава, тя ще отговори, че ще посочи грешния съд.

Лили си повтори на ум въпроса на Хектор, който той беше поставил на двете глави.

Какво би отговорила другата глава, ако я попитам, коя е правилната отвара?

— Разбира се, че това е правилният въпрос! — извика Лили. Веднага се хвана за устата. — Колко е умен Хектор! — прошепна тя развълнувано.

— Въпросът е правилен — обяви водещият.

Публиката започна да аплодира Хектор, когато той взе отварата, която и двете глави го бяха посъветвали да не взима и я изпи на един дъх.

— Много е вкусно — извика той към публиката.

Всички се радваха и ръкопляскаха.

Съдът беше напълнен с течност за следващия кандидат. Но червеният дракон зададе грешен въпрос и получи два различни отговора. Той се обърка и изпи грешната отвара. После изчезна на мига. Горкият! На Лили ѝ стана мъчно.

Нямаше много време за съжаление, защото на ред беше Уругуру. Той дойде и без да задава какъвто и да е въпрос, взе единия от съдовете и го изпи. Изчака пет секунди и се ухили.

— Трябва ти повече късмет, отколкото разум — каза той. — Кой ще се занимава с въпроси?

Лили направи физиономия. Хектор се беше представил безупречно досега. Тя беше много горда с него...

— Радвам се да обявя, че двамата кандидати се класират за летенето. Поздравявам най-сърдечно Уругуру, триглавия дракон с повече късмет, отколкото ум. Както и Хектор, умния малък дракон! Пожелавам им успех, преди да кажа правилата на следващата задача — каза водещият.

— Ако имам право да взема думата, за да обявя една промяна в правилата на задачата — обади се Парцифал Упорития. — Предишните години отдавахме по-голямо значение на уменията за летене. Но след като обсъдихме, стигнахме до извода, че този път ще гледаме повече за издръжливост при летене.

— О, не! Ужас! — изстена Лили.

После видя как Хектор посърна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Водещият взе думата и обяви на високоговорителя какви са правилата на най-важната задача от изпита.

Лили слушаше съсредоточено и разбра, че само най-добрият летец ще получи лиценз за летене. Значи щеше да има само един победител. Двата кандидати щяха да получат по едно клонче от специално дърво, което расте в близост до замъка и го няма никъде другаде по света. Кандидатите трябваше да отлетят на около дванадесет километра до местността с дърветата и да откъснат по един негов плод. После трябваше да го донесат колкото се може по-бързо, за да докажат, че наистина са били там. Който се върне пръв, той ще да получи сертификат за летене.

— Това се казват честни правила — промърмори Лили. — Дано разстоянието да не е прекалено голямо за Хектор, иначе той никога няма да вземе лиценза.

Лили се показа предпазливо от скривалището си, за да се огледа за Хектор. Той стоеше с повесен нос на сцената.

— Горкият. Как ще се справи с това?

Лили започна да размишлява трескаво. Трябваше да ѝ хрумне нещо, за да спаси Хектор от провал! Но какво?

Изведнъж се сети за един план...

Тя извади тревата, която беше набрала извън замъка, притисна я до сърцето си и тихо измърмори заклинанието за магическия скок.

Лили се озова в гората извън замъка. Скалата, на която Хектор се беше упражнявал да бълва огън, не беше далече. Лили се замисли дали да не се изкъпе набързо в близкия поток, понеже горчицата беше залепнала и се беше втвърдила.

— Не, нямам време — каза си Лили. — Не трябва да изпускам Хектор. Банята ще почака, ако ще да замириша като пор.

Малко след това от замъка полетя Уругуру, който директно се запъти към специалните дървета. Лили погледна след него, но скоро той дори не се забелязваше.

— Дано Хектор да не лети толкова нависоко, иначе няма да ме разпознае — пожела си Лили.

Но след секунда видя, че тревогите ѝ са били напразни. Хектор се приближи. Не можеше да се каже, че лети. Подскачайки, се опитваше да се отдели от земята, като създаваше впечатление, че ще падне всеки момент. Така никога нямаше да стигне до целта. А за връщане не можеше да става и дума. Лили се качи на скалата и започна да жестикулира и да маха с ръка към Хектор. Не смееше да го извика по име. Не се знаеше кой можеше да я види. За щастие дракончето я забеляза и литна към нея. Понеже береше душа от умора, Хектор се зарадва, че ще може да си почине за минута. Бум! Приземи се той до Лили.

— Що за полет! — каза радостно той, като едва си поемаше въздух. — Добре че дълго време се упражнявах!

Лили едва прикри усмивката си. Тя погали Хектор по главата.

— Зурулунда щеше да се гордее с постиженията ти.

Хектор я погледна учудено:

— Откъде знаеш?

Лили постави пръст на устните си.

— Тихо! Не сега. Ще ти разкажа по-късно.

— На какво вони тук толкова ужасно? Не може да се търпи чак...

— смръщи нос Хектор.

— Това е само горчица — каза Лили. — Но и това ще ти го обясня по-късно.

— Горчица? Да не би тук в гората да има щанд за наденички? — заинтригува се Хектор.

— Хектор, нека да помислим как да стигнеш до дърветата.

— Имаш право — сепна се той. — Трябва да тръгвам. Ах, ако това не беше толкова далече... не съм сигурен, че ще успея...

— Мисля, че си заслужи лиценза. Премина без грешка през всичките изпитания. А и преди време ми помогна чрез грандиозен полет да спася света. Затова мисля, че сега трябва аз да ти помогна.

— Какво искаш да кажеш? — не проумяваше Хектор.

— Остави на мен — каза Лили. — Къде ти е клончето от специалното дърво?

Хектор ѝ го подаде с въпросителен поглед.

— Време е да отидем там.

— Ние ли?

— Няма да те оставя сам.

— Не знам дали ще се справя сам — въздъхна Хектор. — Но не мога да те оставя да летиш върху мен, защото съм прекалено малък.

Лили хвана Хектор и го напъха в раницата си.

— Да не мислиш, че ще те оставя в беда? — прошепна тя. — Не аз, а ти ще летиш с мен. Хвани се здраво!

Лили се огледа добре, защото искаше да е сигурна, че никой не я следеше. После откъсна едно цвете, което щеше да ѝ гарантира обратния полет.

— Внимание, тръгваме!

Притисна клончето до сърцето си и измърмори заклинанието за магическия скок...

Двамата веднага се озоваха под екзотичното дърво.

— Леле, колко бързо беше това — въодушеви се Хектор и веднага скочи към едно от дърветата.

После се огледа и ловко се покатери, за да откъсне най-червения плод. Подаде го на Лили.

— Не го яж, само го дръж! — заповяда той.

— Кой го казва! — засмя се Лили. — Да се махаме, преди триглавият дракон да е дошъл.

— Добре — отвърна Хектор.

Но откъде Лили знаеше за триглавия дракон? Както и да е. Той отново се метна в раницата...

Отново се озоваха до скалите при поточето.

— Може да почакаш минутка, преди да се появиш в замъка с този червен плод — обясни Лили. — Не трябва да ставаме подозрителни. Уругуру сигурно едва сега е успял да стигне до дърветата.

— Нека да отида сега. Изпитващите трябва да разберат, че съм отличен летец.

Той започна да маха разпалено с крила. Издигна се бавно и се отпрати към замъка...

— Да не забравиш плода. Иначе всичко ще е било напразно!

Лили се притесняваше, защото Хектор летеше много тромаво, като размахваше ръце, а не криле. Той толкова се беше улисал в летенето, че се издигна много нависоко.

— Какво си намислил? — извика тя след него.

Но Хектор нямаше как да я чуе. Какво беше това?

Отговорът на този въпрос дойде малко по-късно. Когато беше набрал височина и се намираще точно над замъка, Хектор спря да маха с ръце и крила. Започна да пада надолу като камък. Беше бърз като стрела. Когато беше на височината на кулите на замъка, се опита да намали скоростта, като разпери крила.

Лили гледаше с отворена уста. Тя почти не дишаше.

— Колко умно от негова страна — помисли си тя. — С това приземяване ще убеди всички, че за нула време е профучал до дърветата и обратно. Трябва да видя как ще кацне — каза Лили и притисна камъка от замъка до сърцето си.

Тя успя да види как Хектор падна с трясък върху сцената. Публиката се изплаши.

— За бога! Това се казва бързо! — каза водещият, който от страх почти беше забравил да коментира случващото се.

Публиката също не беше предполагала, че този мъничък дракон можеше да развие такава скорост. В началото останаха безмълвни и изведнъж започнаха да ръкопляскат неудържимо. Водещият взе плода от Хектор и го вдигна високо, за да могат всички да видят доказателството.

— Това наистина е плодът на специалното дърво — обяви той. — Този малък дракон успя да го донесе преди неговия конкурент триглавия Уругуру. Задачата е изпълнена, дори и приземяването да не беше на ниво. Браво!

— А къде ми е лицензът? — попита плахо Хектор и погледна към Парцифал Упорития.

Публиката притаи дъх. Всички впериха поглед към главния изпитващ и очакваха решението му.

Парцифал Упорития въздъхна и каза:

— Ще получиш лиценз.

Лицето му беше почервеняло от злоба.

Хектор протегна малките си ръчички, а Лили извика от радост. Хектор подскочи гордо във въздуха, пое дълбоко въздух и се остави публиката да го аплодира. Водещият сложи на врата му верижка с малък златен драконов зъб. После му даде разрешителните за летене и за бълване на огън. Сега можеше да ги показва на контролните органи при проверки.

Хектор се поклони още веднъж на публиката и обяви партито за открито.

С периферното си зрение Лили забеляза, че Уругуру също се приземи. Никой не му обръщаше внимание. Триглавият дракон се огледа учудено и забеляза Хектор със златния зъб на врата. Изведнъж добре облечената драконка, която беше в публиката се доближи до Уругуру и му изсъска:

— От седмици флиртувам с главния изпитващ, а синът ми се провали толкова жалко на финала!

Лили се усмихна. Това било значи... След това тя ги видя как се отправиха към входа на замъка. Когато минаха покрай Парцифал Упорития, той се опита да обясни нещо на красивата дама, но тя се направи, че не го вижда и двамата със сина ѝ побързаха да се махнат. Лили почти съжали Парцифал Упорития. Той май наистина беше влюбен... Сигурно рядко му се е случвало някоя дама да го хареса и сега беше като болен.

Лили чу алармата на часовника си, въпреки че тълпата наоколо беше много шумна. Тя разбра, че не ѝ остава много време тук. Трябваше да се прибира. Но нещо не ѝ даваше мира. Само Хектор можеше да ѝ отговори на този въпрос. Тя успя да се придвижи незабелязано до него.

— Хектор! — прошепна тя. — Аз съм Лили.

— Лили, знаех си, че си била тук през цялото време — пое си въздух той. — Усецах го.

Лили го прекъсна.

— Подай ми ръката си. Трябва да ми отговориш на един въпрос.

Хектор нямаше никаква идея за какво говори Лили, но ѝ подаде ръката си.

И двамата се озоваха в горичката до скалата.

— Хектор, приеми моите поздравления още веднъж. Искрах да се сбогувам с теб на спокойствие — каза Лили и погали нежно приятеля си. — Аз трябва да тръгна. Може би скоро ще се видим пак. Но имам още един последен въпрос към теб.

— Питай — отвърна Хектор.

— Откъде знаеше отговора на онзи супер труден въпрос? Нито аз, нито който и да е щеше да се сети.

— Е, значи наистина не си го очаквала от мен — отговори поласкано Хектор и се надигна на пръсти.

— Хайде, кажи ми откъде знаеше отговора!

— Това беше много лесно — отвърна Хектор. — Преди да тръгна за изпита, Зурулунда искаше да ми вдъхне кураж. Тя ми разказа за нейния изпит за магьосница. Представи си, на нейния изпит преди около двеста години са й поставили същия въпрос. Не е трябвало да зададе правилния въпрос на дракон с две глави, а са били две магьосници пред две врати. Едната винаги е казвала истината, а другата винаги е лъжела. Трябвало е да попита магьосниците, през коя врата да мине, за да излезе на свобода. Веднага разбрах, че моята задача е същата. На Зурулунда дължа правилния отговор.

— Да — каза Лили. — Много добре, че си се сетил. Много се гордея с теб!

— И Зурулунда ще се гордее с мен — каза радостно малкото драконче. — Може би ще ми направи кестенова торта за награда...

— Със сигурност — отвърна Лили. — Поздрави я от мен, когато се прибереш вкъщи.

— Разбира се, че ще го направя. Сега трябва да се връщам на партито. Не всеки ден човек има повод за празнуване.

— Да — съгласи се Лили.

Тя знаеше, че Хектор не понасяше дългите сбогувания. Тя го прегърна за последно и после проследи с поглед как той полетя към замъка и се приземи там точно в негов стил. Когато го изгуби от поглед, Лили се затича към поточето. Скочи вътре, без да се съблича. Водата беше много студена, но това не пречеше на Лили.

— Бррр... — засмя се тя и се изтръска. — Какво чудесно приключение!

Водата около нея стана жълта от горчицата. Когато излезе, беше мокра до кости.

— Леон, мамо, идвам!

ЛЮБИМИТЕ ГЕВРЕЦИ НА ХЕКТОР

Както си спомняте, Хектор се справи най-добре със задачата за ловене на гевреци.

Когато става въпрос за ядене, той винаги е пръв.

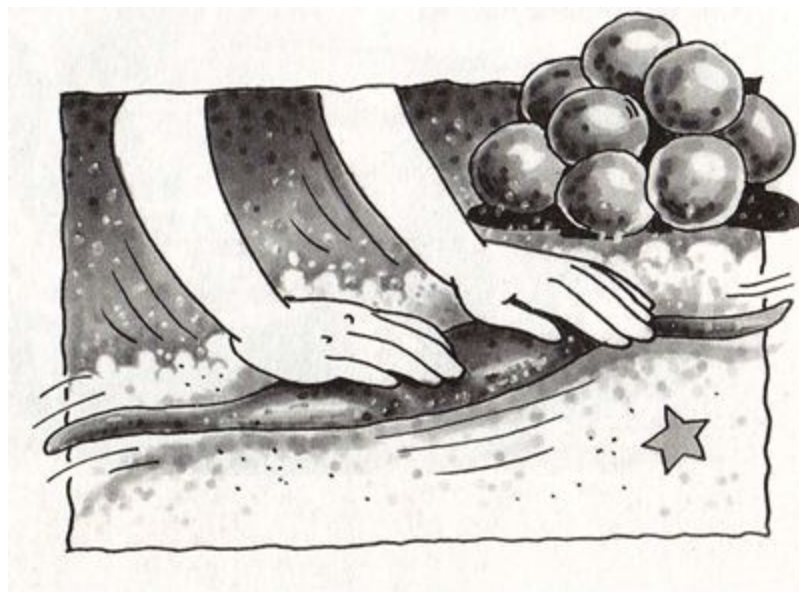
Лили реши да направи състезание с ловене на гевреци на следващия си рожден ден. А ето я и рецептата за вкусните гевреци. Хектор я сподели с Лили.

Приготвяне:

Всички продукти се замесват на твърдо тесто. Тестото се опакова във фолио и се оставя в хладилника на студено.

След два часа фурната се загрява до 180 градуса. От тестото се разделят 30 порции, които в началото са топчици, а после се разточват на около 20 см дълги рулца. Ще се получи добре, ако те са малко по-дебели в средата и по-тънки в краищата.

Погледни на картинката как да оформиш гевреците от ролата. Постави ги в тава, която е покрита с хартия за печене. Пекат се 15 минути.

Лили ви желае драконов апетит!

119

ДРАКОНОВО ТЕСТО

Лили има идея да разиграе вкъщи с Леон драконовия изпит. Тя кани Мона и Андреас на гости. Заедно правят тесто и оформят от него различни дракони.

Кой е моделирал най-страховития дракон? А кой най-хубавия? А кой е пресъздал най-гладния дракон? Май той много прилича на

Хектор!

За тестото се нуждаеш от следните продукти:

- 400 гр брашно
- 200 гр сол
- две супени лъжици калиево-алуминиев сулфат (продава се в аптеките)
- 300 мл топла вода
- три супени лъжици олио
- готварска боя

Приготвяне:

Брашното, солта и калиево-алуминиевият сулфат се смесват в купа. Водата, олиото и готварската боя се загряват на котлона. Но внимавайте, не трябва да завират. Течността се излива в купата и всичко се разбърква с дървена лъжица. Когато тестото поизстине, може да го размесиш и с ръка.

Съвет: Ако тестото се рони, му добави още вода. Ако пък е много меко, му добави още брашно.

Тестото може дълго време да се съхранява в кутия в хладилника.

Издание:

Автор: Книстер

Заглавие: Лили Чудото и трудният драконов изпит на Хектор

Преводач: Марина Михова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: Немски

Издание: Първо

Издател: A & T Publishing Ltd.

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: повест

Националност: Немска

Печатница: ПК „Димитър Благоев“

Редактор: Благовеста Цветкова

Художник на илюстрациите: Биргит Рийгер

ISBN: 978-619-7106-10-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1971>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.